

Nézőpont kérdése

A csöndes éjszakában mindössze néhányszor lebbent denevérek fekete árnyéka a szürke falon. Az egerek mégis ámulva nézték légi rokonaikat, szerelmes gondolatokat sírva a nyári szellőbe. A legyek, akik nappal hálát adtak az égnek a szúnyoghálókon tátongó fél ablaknyi lyukakért, most riadtan lapultak a poros villanykörte mögé, remélve, hogy az éjszakai vadászok itt nem találják rájuk.

Őt persze nem érdekelték az egerek epekedő sirámai, a legyek halálfélelme. Még a helyiség közepén kényelmesen átbaktató csótány erős páncélja sem, amit mindenki más irigyelt: az egykor csillogó kitint amúgy is belepte lassan a plafonról reáhulló vakolat. Öregszünk, ismerte el. Persze az épülethez képest mindannyian fiatalnak számítottak, sőt, még ahhoz a régi papiroshoz képest is, amelyre egykor a pékség működési engedélyét nyomtatták.

Elcammogott a földre pakolt rekeszek mellett, végigmérte a bennük szunnyadó zsemléket. Ők a hajnalt várták, amikor átszűrődik a keleti ablak üvegén a fény, és viszik őket, nem tudni, kik, nem tudni, hová. Ismerte sorsukat jól, mégsem tudott róla semmit. Kérdéseikre sosem válaszolt.

A dagasztó mellett megállt, hogy a rozsdás vashoz dörgölődve megszabadulhasson a ráragadt kenyértésztától. Hogy mit keres ilyesmi ragacs a földön?!

Nehézkesen fölkapaszkodott a munkaasztalra, nekítámaszkodott a lisztlepte kazettás magnónak. Ez az ő törzshelye volt, ahogy korábban az elődeié is: innen lehetett belátni a legjobban az apró pékséget, sőt, a telihold fényében még az udvart is. A kinti világot sivárnak, porszürkének látta, fantáziája idézte csak oda a régiek elbeszéléseiből a gyomnövényeket, a szálkás falétrát, üres rekeszek tornyait. Pusztaság volt ez az ő számára. Persze, lehetett volna rosszabb is: élettapasztalata, bölcsessége emlékeztette rá, hogy minden nézőpont kérdése.

A szomszédos polcraól neszezés hallatszott: patkány tisztogatta barna bundáját, mert minden óvatosság ellenére hozzáért a penészlepte vécéajtóhoz. Csodálkozott, hogy itt van egyáltalán patkány: gyanította, hogy ez a példány is továbbáll rövidesen, a faj legendásan kényes a tisztaságra. Persze, talán ez a hely is tisztának számít, ha van mihez hasonlítani. Valószínűleg. A lényeg, hogy otthonos, biztonságos, az ellátás pedig egyenesen remek. Némileg sajnálta, hogy az itt lakókon kívül másnak is jut a kenyérből, csokis rúdból, hogy a rántott csirkés szendvicsekről már ne is beszéljünk.

Odébb, a sarokban, ismerős alak nézelődött: a rangidős egér, a kolónia feje keresett valamit, amit egykor látott, noha már maga sem emlékezett, hogy mi volt az. A felmosóvíz ízére emlékezett egyedül, ami akkor benne volt. Mit tesz a nosztalgia? Szegény öreg minden nap felemlegeti azt a ritka éjszakát.

A Hold fénye elszürkült, az ég derengeni kezdett. Rövidesen meleg lesz megint, és a pékséget emberi lárma tölti majd meg. Kenyér sül, réteshez nyújtanak lapokat. Ez az élet rendje: ahhoz, hogy tudjuk értékelni az éjszakai békét, ahhoz, hogy az itt lakóknak legyen mit enniük, szükség van a kétlábúak idegesítő jelenlétére.

Nagyot sóhajtott hát a túró, és visszamászott lakályosan hűvös hűtőszekrényébe.

A látottakat a Pécsi Járási Hivatal hatósági állatorvosa jegyezte le.

A történet szereplői azóta elköltöztek, a pékség helyén jelenleg társasház áll.